

Сган. Е! оставете сега тия. Искахъ. . .

Нанг. *(Като се обършта пакъ къмъ сжитото мѣсто).* Безумнейший!

Сган. О Боже мой!

Нанг. *(Сжито).* Простаку!

Сган. Но, Господинъ философе. . .

Нанг. *(сжито).* Понсека да ми наложишъ за истинно такова ужасно мнѣние!

Сган. Има правда.

Нанг. *(Сжито).* Осждена отъ Аристотела.

Сган. Има кривда.

Нанг. *(сжито).* Отхвърлена отъ сичкитѣ философи на сичкитѣ вѣкове!

Сган. *(Като отива къмъ мѣстото отъ дѣто излезе Нанграций).* Нанстина, ти си простаку, ти си безумень, ти си дивъ, да некашъ да се препирашъ съ единъ философъ, който знае да пише и да чете наустъ и триесетте и четири букви! махни се отъ тука! *(Като се вършта).* Испъдихъ го. Сега послушайте ме, молижъ ви. Азъ рѣшихъ да се оженж за една хубава дѣвойка; нѣ не знамъ да ли ште и тя да ме обича: заради това дойдохъ да ви намѣрж, и да ви попитамъ като единъ философъ за да ми кажете мнѣнието си за това. Е, Прочее што мислите?

Нанг. Мислижъ че, вмѣсто да се съгласжъ че трѣбва да казваме образътъ на една шапка, а нѣ видѣтъ на една шапка, по-добрѣ можжъ да се съгласжъ да туръ вакуумъ инъ рерумъ натура, и че ежмъ живоотно!

Сган. *(На себе си).* Земи го на свадбата си, да ти каже и до година! *(На Нанграций).* Но, Господинъ философе, много малко слушате хората: говорижъ ви непрестанно единъ часъ, и вие ме не слушате, но ме сечете, и ме пиете едно вързъ друго.

Нанг. Искамъ ви прошка; праведенъ ядъ беспокои духътъ ми.

Сган. Оставете прочее тия на страна, и послушайте ме.

Нанг. Што искате?

Сган. Искамъ да ви говорижъ за една важна работа.

Нанг. И на какъвъ езикъ искате да ми говорите?